

CONCERT
BY A
BAND
FACING
THE
WRONG WAY

**EEN NEEDCOMPANY PRODUCTIE VAN MAARTEN SEGHERS
IN SAMENWERKING MET NICOLAS FIELD EN ROMBOUT WILLEMS**

© M.Zakrzewski

'In het werk van Maarten Seghers zijn humor en absurdisme altijd fundamenteel geweest, net zoals de vraagtekens die hij plaatst bij de heersende artistieke praktijken. Steeds stelt hij intelligente en onnavolgbare dingen voor, waarbij schoonheid en hilariteit de contradictie laten zien van de podiumkunstenaar die wordt gedomineerd door zijn verlangen om te behagen. Dit is een kwaal die ook de houding van het publiek meebepaalt en een vicieuze cirkel creëert.

Concert by a Band Facing the Wrong Way was zo sterk dat er op de meest humoristische momenten slechts een verlegen lachje klonk, zoals wanneer je op het einde van een voorstelling niet weet of je voor het applaus recht moet staan of niet en je om je heen kijkt om te zien wat de anderen doen. Op die momenten werkt de voorstelling perfect. De houding van het publiek - dat aan referenties gewend is en ze nodig heeft om te weten waaraan zich te houden, wordt uitgekleed. Niet alleen de kunstenaar wil behagen, het publiek wil ook behaagd en geleid worden. Opnieuw, fascinerend.'

Juan Carlos Romero (NAU NUA ARTS MAGAZINE)

CONCERT BY A BAND FACING THE WRONG WAY

'Concert by a Band Facing the Wrong Way' is een portret van een bende westerse kunstenaars die onuitputtelijk rechtdoor rennen, onduidelijk of ze op de vlucht zijn voor alle ellende van de wereld die niet die van hen is, of er net naartoe hollen. Deze performance is een barstende presspot vol grenzeloze inspanning wat resulteert in een uitbundig optimisme dat alle richting kwijt is. De 'Band Facing the Wrong Way' bestaat uit Maarten Seghers en Rombout Willems als zangers-gitaristen en Nicolas Field op drums.

De moeite die in dit concert gedaan wordt om te communiceren is grenzeloos, maar foutief gericht. Er wordt iets volstrekt hoorbaars maar niet noodzakelijk verstaanbaars geroepen. 'Concert by a Band Facing the Wrong Way' is een performance over moeite. Over de moeite die het kost.

De razendsnelle compositie en de choreografie voor eindeloos vooruit stormende mannen: hun klanken, licht en gestes weerkaatsen op de achterwand van het theater. Deze weerkaatsing van moeite wordt de tragedie op zich.

'Ik zoek naar de potentiële tragedie in de pogingen van popmuzikanten om te communiceren en van kunstenaars om gehoord te worden. Hier komen tragedie en vermaak samen. Ze worden niet verondersteld bij elkaar te horen; ze bestaan niet zonder elkaar.

Het opvoeren van popmuziek als metafoor van de mensheid, van de samenleving, van het samenkomen en het samenzijn (of tenminste het verlangen en de poging om dit te bereiken), van de moeite die het kost om mensen bij elkaar te krijgen. Dit metaforisch potentieel maakt muziek en geluid politiek en des mensen. Het optimisme eigen aan vermaak is een tragedie van ongeziene poëtische en politieke waarde.

Mijn aantrekking naar het beeld van een concert spreekt de ambitie uit om te behagen. En de afstoting van dat beeld spreekt het verlangen uit om wijzer te zijn dan dat. Het was John Cage die mij ervan overtuigde dat wijs zijn vermakelijk kan zijn. Hij creëerde stilte om het toeval van de realiteit hoorbaar te maken.

Voor 'Concert by a Band Facing the Wrong Way' sluit ik toeval uit en laat ik geen enkele stilte. Alle geluiden van de realiteit worden het te gebruiken en te manipuleren materiaal van deze nieuwe compositie. Zonder uitzondering worden alle geluiden die refereren aan alle mogelijke ideeën, mensen, gebeurtenissen, problemen, drama's en tragedies als door een spijkerbom de concertzaal ingeblazen. Een zo compact mogelijk actie, met een zo groot mogelijke impact.'

Op tournee in Mexico liep ik een cactus tegen het lijf. Hij was veel groter dan ik, had bruine vlekken en veel opgerichte stekels. Het was heet onder zijn voeten en hij had dorst. Hij had er al lang gestaan en had er nog lang te staan. Voor hem, en vlak tegen hem aan, was lang geleden een muur gebouwd. De cactus groeide dwars door de muur. Het was alsof de muur er niet stond. Of alleszins was het alsof de muur voor de cactus niet het einde was.

De 'Band Facing the Wrong Way' negeert de muur van het theater waar hij tegenaan staat te brullen. Hij zingt voorbij de muur. Ofwel geraakt hij erdoor. Ofwel gaat de muur opzij. Ofwel niet en knalt iedereen en alles er tegenaan. Wat telt is de moeite die het kost.'

Maarten Seghers

© M.Zakrzewski

REGIE, COMPOSITIE, INSTALLATIE: Maarten Seghers

VAN EN MET: Nicolas Field, Rombout Willems

REGIEASSISTENTE: Morgane Benyamina

GELUIDSONTWERP: Pierrick Drochmans

LICHTONTWERP: Ken Hioco

PRODUCTIEVERANTWOORDELIJKE: Marjolein Demey

TECHNISCHE ONDERSTEUNING: Saul Mombaerts

IN SAMENWERKING MET: Lot Lemm

PRODUCTIE: Needcompany

COPRODUCTIE: L'Auditori & Festival Grec de Barcelona, Malta Festival Poznań

MET DE STEUN VAN: Tax Shelter maatregel van de Belgische Federale Overheid, Casa Kafka Pictures Tax Shelter empowered by Belfius - Isabelle Molhant, Valérie Daems, Christel Simons

Needcompany wordt gesteund door de Vlaamse Overheid.

Première MALTA Festival Poznań – 18, 19 juni 2018

L'Auditori & Festival Grec de Barcelona – 11, 12, 13 juli 2018

Actoral festival international des arts Marseille – 11, 12 oktober 2018

EXPLO Needcompany Brussel – 25 oktober 2018

Goede Maarten,

Een realityshow op televisie. Een eenvoudige man op het platteland praat over de aanhoudende droogte. Hij is kort van stof en duidelijk niet onder de indruk van de belangstelling. Hij spreekt in hakkelige zinnen. Zo droog als de aarde onder zijn voeten. Hij zegt: 'Het probleem is de oplossing.' Hij zegt niet: 'Het probleem is het vinden van een oplossing.'

Het probleem is de oplossing. Dat is de definitie van jouw zoektocht als kunstenaar.

Het probleem moet niet opgelost worden. Het probleem is de oplossing. Als kunst het probleem oplost, bestaat kunst niet meer. Kunst is een probleem.

Albert Camus beschrijft in zijn mythe van Sisyphus dat het zaak is de steen niet onmiddellijk terug te gaan halen en weer omhoog te duwen. Camus zegt: 'Laat de steen maar rollen. Neem je tijd om de berg af te dalen. Ga onder een boom een boekje lezen. Of neuk een beetje. Dat is het leven. Het eenvoudige leven.'

Niet zo voor jou. Het leven is nu net wel de steen duwen: de steen is het probleem. Het probleem is de oplossing. We willen geen eenvoudig bestaan. We willen een complex bestaan. Het leven is een probleem dat we moeten koesteren. De steen is de oplossing.

'Concert by a Band Facing the Wrong Way': de andere kant op kijken. Niet om weg te kijken van het probleem, maar om het probleem te vergroten; hoe zwaarder de steen, hoe interessanter en intenser het leven. Als het leven een probleem is, moet kunst dat ook wel zijn, lijkt je te denken.

De droogte waarvan sprake in het begin. Zo kan je ook je beelden beschrijven: gortdroge materie. Je beeldende installaties bestaan uit droog materiaal. De muziek die je schrijft: er zit een gortdroge telling achter als zand, waar menig drummer zich in vastrijdt. Fritz Welch als een gortdroge koe op een kale weide. Zelfs de tijd wordt een nietsontziende droogte. Rombout Willems door een muur rammen. Het gortdroge steengruis in 'Glory Hole'. De droge bakken in je botten-brekende solo. Nicolas Field zonder handjes.

Kunst met de sloophamer.

Jan Lauwers

CONCERT BY A BAND FACING THE WRONG WAY

Tekst Alan Quireyns

Het werk van Maarten Seghers ontstaat vanuit de honger om elke definitie te ontspringen, elke stigmatisering te weerleggen, tegen te spreken. In 'Concert by a Band Facing the Wrong Way' brengt Maarten Seghers geen mooie verhalen of verleidelijke illusies, maar grijpt hij de verbinding met de toeschouwer vast op andere manieren. Hij verstaat de kunst om verwarring welkom te heten, om chaos te omarmen. Er ontstaat een ruwe taligheid, die zo ver lijkt terug te gaan als tot het begin der dingen.

Deze taligheid creëert Maarten Seghers uit een zichzelf opgelegde schaarste. De scène is minimaal. Elk object wordt in het stuk op zo'n manier ingezet dat ze haar eigen functionaliteit overstijgt. Een kabel krijgt een beeldende waarde. Een drumstel vormt de centrale sculptuur in een installatie die doorlopend van vorm verandert. Elektronische effecten verstoren de verstaanbaarheid. Ze schaffen regels van causaliteit af. Moeilijkheden en obstakels worden opgezocht in plaats van ontweken. Elk element verwerft een nieuwe invulling. In de herhaling toont zich de blinde verbetering.

Maarten Seghers voorziet het begrip inspanning van geluid en beeld. Drie bandleden die elkaar tastend op hun rug trachten terug te vinden. Ledematen falen, lamme benen slepen zich achter een romp aan. Richtingloos. Een schreeuw wordt beantwoord als een echo die tegen een rotswand kaatst. Actie en reactie. De zoektocht zelf krijgt een eigenheid, een signatuur. Vanuit de chaos borrelen langzaam herkenbare frasen op. Er ontstaat gezang, ondanks alle fysieke beperkingen. Maar het zijn vooral dissonanten die tot een canon komen. In de tegenstelling vormen zich terug gelijkenissen. De drang om het anders te doen opent nieuwe registers. 'Concert by a Band Facing the Wrong Way' geeft de moeite weer die het kost om iets gezegd te krijgen en kijkt halsstarrig recht in het theaterlicht. Wij zien de zwarte bollen op het netvlies, de vervreemding en het uiteindelijk terug recht krabbelen.

In het centrum van de tornado wordt het beeld zwart. Op het moment dat de cameraman de scherpshutter in het vizier neemt en recht in de loop kijkt, verdwijnt het beeld. De essentie is onvatbaar. Op het moment dat de mythe op het punt staat ontmaskerd te worden, gaat het altijd mis. Toch moeten we blijven proberen. Iedereen werkt met alles wat hij heeft. Maarten Seghers heft het masker op, maar het kleeft zo hard aan het gezicht dat hij de huid en het haar meetrekt. Wij zien eerder de ruwe contouren ervan, een tand, een stuk van het bleke kaakbeen. Herkenning komt enkel nog in flarden. We worden uitgedaagd, gelokt om te helpen, om handlanger te worden. 'Does anybody want to say something?' We blijven zitten. Niemand grijpt in. We kijken verward toe. 'What will you do? What have you done?' Een duw richting actie. De vraag die iedereen uit de weg gaat, maar nooit genoeg gesteld kan worden. Onze wereld die steeds meer om deelname schreeuwt, maar die steeds minder krijgt. De mens vormt zelf haar grootste bedreiging.

'Concert by a Band Facing the Wrong Way' creëert een beeldtaal voor de algemene hysterie waarvan we omgeven worden. Het is een voorlopig antwoord op alle vragen tegelijk. 'Maybe the problem problem problem doesn't need solving'.

Maarten Seghers – verbonden aan Needcompany sinds 2001 – maakt objecten, installaties, performances en muziek.

Met zijn solovoorstelling 'WHAT DO YOU MEAN WHAT DO YOU MEAN AND OTHER PLEASANTRIES' (2014) legt hij langs schijnbare absurditeit de kunstpraktijk op gevatte en onnavolgbare wijze bloot en ploegt hij door de noodzaak van onze ellende in alle schoonheid en hilariteit. Met deze voorstelling werd hij genomineerd voor de Choreographer's Prix Jardin d'Europe 2015 in Wenen.

Met de performance 'O or The Challenge Of This Particular Show Was To Have Words Ending In O' (2016) gaat Seghers een confrontatie aan met beeldend kunstenaars, muzikanten en dansers Fritz Welch, Simon Lenski, Nicolas Field en Mohamed Toukabri voor wie hij een bezwerend lied schrijft over de lawaaierigheid van het troosten.

De sculptuur 'Fontein (Laat-Pornografisch Evenwicht) I' (2010) werd opgenomen in de vaste collectie van FRAC Nord - Pas de Calais.

In hechte samenwerking met kunstenaar Jan Lauwers en muzikante Elke Janssens richt hij in 2006 OHNO COOPERATION op. Samen maken ze performances, videowerk, installaties en muziek. OHNO COOPERATION nodigt ook andere kunstenaars en muzikanten uit, en presenteert deze samenwerking op internationale tentoonstellings- en concertreeksen, zoals o.a. 'De Tragedie van het Applaus'.

Needcompany is een kunstenaarshuis dat in 1986 werd opgericht door kunstenaars Jan Lauwers en Grace Ellen Barkey. Lauwers, Barkey en Seghers staan centraal in dit huis en brengen er al hun artistieke werk in onder: theater, dans, performances, beeldende kunst, teksten, etc. Hun creaties worden getoond op de meest belangwekkende podia wereldwijd. Naast de aanwezigheid van Maarten Seghers als performer in het werk van Jan Lauwers en Grace Ellen Barkey, drukken zijn songs, klanken en composities een belangrijke stempel op hun voorstellingen.

NEEDCOMPANY

Gabrielle Petitstraat 4/4, 1080 Sint-Jans-Molenbeek

www.needcompany.org

Artistieke leiding | Jan Lauwers

Algemene leiding | Johan Penson: johan@needcompany.org

Artistieke coördinatie | Elke Janssens: elke@needcompany.org

Pers en communicatie | Jeroen Goffings: jeroen@needcompany.org

Bookings & Planning | Veerle Vaes: veerle@needcompany.org

Assistentie algemene leiding | Toon Geysen: toon@needcompany.org

Productie | Marjolein Demey: marjolein@needcompany.org

Techniek | Ken Hioco: ken@needcompany.org